

- ἔλθων τάδ' ὄπλα θήσομαι βωμοῦ πέλας,
 ὡς οὐκ ἐάσω σ', ἀλλὰ κωλύσω θανεῖν.
 χρήσει δὲ καὶ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις τάχα,
 ὅταν πέλας σῆς φάσγανον δέρης ἴδης. 1430
 [οὐκουν ἐάσω σ' ἀφροσύνη τῇ σῇ θανεῖν·
 ἔλθων δὲ σὺν ὄπλοις τοῖσδε πρὸς ναὸν θεῆς
 καταδοκήσω σὴν ἐκεῖ παρουσίαν.]
- ΙΦ. μῆτερ, τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας;
 ΚΛ. ἔχω τάλαινα πρόφασιν ὥστ' ἀλγεῖν φρένα. 1435
 ΙΦ. παῦσαί με μὴ κάκιζε· τάδε γ' ἐμοὶ πιθοῦ.
 ΚΛ. λέγ', ὡς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀδικήσει, τέκνον.
 ΙΦ. μὴ μοι σὺ τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμης τριχός.
 [μῆτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχη πέπλους].
 ΚΛ. τί ποτε τόδ' εἶπας, τέκνον; ἀπολέσασά σε 1440
 ΙΦ. οὐ σύ γε· σέσωσμαι, κατ' ἐμέ δ' εὐκλεῆς ἔσει.
 ΚΛ. πῶς εἶπας; οὐ πενθεῖν με σὴν ψυχὴν χρεῶν;
 ΙΦ. ἤκιστ', ἐπεὶ μοι τύμβος οὐ χωσθήσεται.
 ΚΛ. τί δαί, τὸ θνήσκειν οὐ τάφος νομίζεται;
 ΙΦ. βωμὸς θεῆς μοι μνήμα τῆς Διὸς κόρης. 1445
 ΚΛ. ἀλλ', ὦ τέκνον, σοι πείσομαι· λέγεις γὰρ εὖ.
 ΙΦ. ὡς εὐτυχοῦσά γ' Ἑλλάδος τ' εὐεργέτις.
 ΚΛ. τί δὴ κασιγνήταισιν ἀγγελῶ σέθεν;
 ΙΦ. μηδ' ἀμφὶ κείναις μέλανας ἐξάψης πέπλους.
 ΚΛ. εἶπω δὲ παρὰ σοῦ φίλον ἔπος τι παρθένοις; 1450
 ΙΦ. χαίρειν γ'. Ὀρέστην τ' ἔκτρεφ' ἄνδρα τόνδε μοι.
 ΚΛ. προσέλκυσαί νιν ἕστατον θεωμένη.
 ΙΦ. ὦ φίλτατ', ἐπεκούρησας ὅσον εἶχες φίλοις.
 ΚΛ. ἔσθ' ὅ τι κατ' Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω;
 ΙΦ. πατέρα γε τὸν ἐμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν. 1455
 ΚΛ. δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ δεῖ κείνον δραμεῖν.
 ΙΦ. ἄκων μ' ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος διώλεσεν.
 ΚΛ. δόλω δ', ἀγεννῶς Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως.
 ΙΦ. τίς μ' εἶσιν ἄξων, πρὶν σπαράσσεσθαι κόμας;
 ΚΛ. ἔγωγε μετὰ σοῦ. 1460
 ΙΦ. μὴ σύ γ'· οὐ καλῶς λέγεις.
 ΚΛ. πέπλων ἐχομένη σῶν.